

### متن پرسش

سلام علیکم و رحمت الله. استاد گرامی سوالی ازتون داشتم. سالها پیش دوستی داشتم که جز انسانهای نیک روزگار بود از این لحاظ که هرکس این آدم را می دید ناخواسته به یاد خدا می افتاد. من هم همیشه در موقع دیدار ایشان به یاد خدا بودم. آنچنان انرژی از ایشان صادر می شد که جذبه ای عجیب به سمت خدا ایجاد می کرد. البته ایشان حقیقتا مدام تلاش می کرد کسی به خود ایشان علاقمند نشود و این را از سکناات و رفتارش می شد فهمید و همین بود که در دیدارشان آدم جذب خدا می شد نه جذب این فرد. روزی که به جبر زمانه از ایشان جدا شدم از معدود دفعاتی بود که برای جدایی رفیقی اشک ریختم اما در همان لحظه می دانستم من برای این آدم خاص گریه نمی کنم برای لحظاتی که به یاد خدا آراسته بود دلم تنگ می شود...استاد من همان موقعها در احوالات ایشان دقت کردم دیدم کار خاصی نمی کند مثلا دایم اهل نماز شب باشد و... نبود منتهی بسیار بسیار زیاد با یاد شهدا مانوس بود، خیلی ارادت ویژه ای به شهدا داشت. ولایت پذیری ایشان در قبال مقام معظم رهبری بسیار بالا بود؛ و دل بسته اهل البیت علی الخصوص امام حسین علیه السلام بود. به کلیه حلال و حرامهای دین نیز پای بند بود. آیا این صفات می تواند آدمی را جایی برساند که هرکس می بیندش به یاد خدا بیفتد؟ در روایات خوانده ایم بهترین دوستان کسانی هستند که انسان را به یاد خدا بیندازند، آیا این صفاتی که عرض شد این قابلیت را دارد؟ این دوست ما اصلا نمی گذاشت کسی به طور ویژه به وی علاقمند شود و برخی این ایراد را به شخصیتش وارد می ساختند که چرا این فرد در تحکیم روابط تلاشی نمی کند اما به نظرم کاملا رفتارش مطابق دین بود هم در جمع بود و هم نبود...استاد بعد از آن دیگر کسی مثل او را ندیدم. چگونه می شود اینگونه آینه یاد خدا بود؟ مانوسی با شهدا این کشش را دارد؟

### متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! آری شهداء کسانی‌اند که از پل صراط دنیا عبور کرده‌اند و راه ورود به لقاءالله را نمایانند، بهترین و سریع‌ترین راه با نظر به سیره‌ی شهداء ظهور می‌کند. إن شاءالله. موفق باشید